

Kendime Mektuplar - 6

Sevgili,

Öyle yorgunum ki uyuyamıyorum bile. Hem bedenim hem ruhum yorgun. Bütün varlığım ağrıyor. Gribe mi yakalanıyorum yoksa çoktan yakalandım da onun bedenimde gezinirken bıraktığı sızıları mı hissediyorum? Sancılar niçin bütün keskin yanlarını geceleri ortaya döker? Zihnimde patır patır dolaşan bir yığın sözcük, bilsen ne çok gürültü çıkarıyor. İçsel bir sessizliğe ihtiyacım var.

Beş yıl tanıştığım kız çocuğu dolduruyor zihnimi. Ondört onbeş yaşlarındaydı Ayşe. Bakışları buğulu, yaşama zoraki tutunmaya çalışıyordu. "Niçin ailem beni sevmiyor?" diye sormuştu. Ah, ne diyebilirdim ki! Boğazım düğümlenmiş, öylece kalmıştım. Boğazımdaki düğümü çözüp konuşmalı, bir şeyler söylemeli, "Sevmez olurlar mı hiç, elbette seviyorlar ama bazen onların kalbini o kadar kasvet kaplar ki kaybolurlar. Bu nedenle çocuklarını dahi göremeyecek hale gelirler" ya da "Elbette seviyorlar, sadece göstermeyi bilmiyorlar" demeli. Belki de "Bazen büyüklerin de yaşamı darmadağın olur ve kendilerini toparlamak, daha iyi ebeveyn olabilmek için çocuklarını bir süreliğine bakım merkezlerine bırakırlar ve sonra alırlar" ve benzeri açıklamalar yapmalı, hüznün içindeki umudu gösterebilmeliydim ona ama yapamamıştım. O gece, ne çok ağlamıştım. Büyüyen ama bir türlü yetişkin olamayan, yaş aldıkça hamlığı artan ebeveynler meyvelerini olgunlaştıramadan kuruyan ağaçlara benziyorlar. İnsan fidesi zayı oluyor.

Sincaplar gibi birlikte bahçeye ceviz sakladığımız Halil dayının oğlu var ya o geldi aklıma. Birlikte bütün kasabayı dolaşıp altını üstüne getiriyorduk. Tepedeki kilise kalıntıları arasında alabildiğine bağırıp seslerimizin duvarlara çarparak geri dönüşünü nefesimizi tutarak beklerdik. Sonra tepeden koşarak inerdik kasabaya. O dar, kıvrımlı üstelik de sarp yokuşlardan nasıl da korkusuzca inerdik. Şimdi alçak duvarların üzerinde yürümek, yüksekten bakmak bile ürkütüyor beni.

Şehrime yalancı bahar geldi. Meyve ağaçları inanandı ona. Tomurcuklandı. Balkonumdaki gül yapraklandı. Korkuyorum soğukların onları yakmasından. Soğuk da ateş gibi yakıyor biliyor musun? Ateş yakınca önce kendine dönüştürüyor, sonra kül ediyor ama soğuk öyle mi ya. Önce rengini alıyor çiçeklerin, yaprakların, meyvelerin. Sonra dalıyla arasındaki yaşam alışverişini kesiyor. Her gün biraz daha biraz daha kararıyor ve nihayet çürüyor. Sancılı bir süreç.

Paracelsus demiş ki, "Bütün meyvelerin çiçeklerle eşzamanlı olgunlaştığını sanan kişi, üzümleri anlamıyor demektir."

Kar, çiçekleri niçin anlamaz ki?

Ama çiçekleri çiçek yapan biraz da o aldanıştır sanki. Hem yaşamak hem de etraflarını güzelleştirmek için her fırsatı değerlendirirler. Bilir gibiler ömürlerinin kısa olduğunu.

Ama insan anlamalı, insanı ve doğayı. Onun kardan, soğuktan, ateşten farklı olma zorunluluğu var; çünkü insan sûretinde. Aldatmaya, kül etmeye, çürütmeye, zayi etmeye hakkı yok insanı ve doğayı.